

הלך השמאל אצל הימין

פסק הדין שבו הכיר בג"ץ, ברוב של שישה נגד חמישה, בתוקפו של חוק האזרחות – קובע את המובן מאליו: מדינה זכאית להגן על עצמה, וזכויות אדם אינן, כפי שכתב השופט גרוניס, מתכון להתאבדות לאומית.

יחד עם זאת, ראוי להבהיר כי ישראל איננה מדינת הלכה. ישראל קלטה בשמחה את העלייה הרוסית, שהיו בה עשרות ואולי מאות אלפים שאינם יהודים לפי ההלכה. גם בעיית העובדים הזרים וילדיהם שונתה לחלוטין מהבחינה של זכות השיבה הפלסטינית. בעיניי, לפחות, אין כל קושי בקליטתם של עובדים זרים וילדיהם שהתחנכו בישראל. לא רק שאין הם מסכנים את המדינה, הם מבקשים להשתלב בתוכה. ניתן לצפות שישרתו בצה"ל, ואין להם כל עניין לשנות את אופייה של ישראל.

**אם שכם, רמאללה, חיפה,
נצרת ותל-אביב נמצאות
באותה מדינה, אין שום צידוק
מוסרי לאסור על תושב שכם
לעבור לחיפה, ולא ניתן לאסור
עליו להתגורר עם בן או בת
זוג בכל אחת מהערים הללו**

המצב לגבי תושבי השטחים שונתה לחלוטין. החמאס, בצירוף גופים קיצוניים נוספים, זוכה לרוב בקרבם. החינוך שקיבלו והתרבות שהם גדלים בה אינם מכירים בלגיטימיות של מדינת ישראל, בוודאי לא במתכונתה הנוכחית.

המדינה, בטיעוניה מול בג"ץ, התבססה על השיקול הביטחוני בטווח הקצר. כלומר, על הניסיון שהיה לנו במאבק בטרור. אולם קיים גם סיכון בטווח הארוך, של כניסה מאסיבית של אוכלוסייה כזו לתחומי המדינה. סיכון זה יכול ללבוש אופי של לוחמה נוסח זו שחווינו באינתיפאדה, אך עלול להיות במתכונת שונה, שתנסה לשנות את אופייה של המדינה.

לא הייתה סיבה מוצדקת לכך שהמדינה נמנעה מלהתמך במפורש על הטיעון הזה והסתפקה בטיעון על אודות הסיכון הביטחוני. ושוב, אין מדובר בקליטת אנשים שאינם יהודים לפי ההלכה, אלא ביחסה של האוכלוסייה שמדובר בה למדינת ישראל.

ראוי להדגיש שהבסיס חמוסרי לעמדה זו נעוץ בהכרח שאין מנוס מחלוקת הארץ לשתי מדינות לשני עמים. מי שדוגל בסיפוח שטחי יהודה ושומרון אינו יכול להצדיק – לא את חוק האזרחות ולא את שלילת האפשרות של תושבי השטחים להתגורר בישראל, בין במסגרת נישואין ובין במסגרת אחרת. הטעם ברור: אם שכם, רמאללה, חיפה, נצרת ותל-אביב נמצאות באותה מדינה, אין שום צידוק מוסרי לאסור על תושב שכם לעבור לחיפה, וממילא לא ניתן לאסור עליו להתגורר עם בן או בת זוג בכל אחת מהערים הללו. לכן אולי לא כל כך מפליא שהשופט אדר-מונד לוי, שהתנגד לפינוי רצועת עזה, תומך בביטול חוק האזרחות.

אין גם שום דבר מפתיע בקיומה של נקודת מפגש בין אותו חלק של הימין הדוגל בהתיישבות יהודית בכל חלקי ארץ ישראל לבין אותו חלק בשמאל המוכן, בשם זכויות האדם של הפלסטינים, לשלם את מחיר הסיכון הביטחוני של ביטול חוק האזרחות ומחירי אופייה של ישראל שיידרש עקב כך. ■

© כל הזכויות שמורות לידיעות אחרונות בע"מ

אין להעתיק, להפיץ, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע, לשדר בדרך כלשהי (בכתב, בדפוס או במדיה אחרת) – ובכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – חלק כלשהו של העיתון (לרבות טקסט, איורים, צילומים, תמונות, מפות, גרפיקה) הן בגרסה טקסטואלית והן בדפים מעוצבים, לרבות באמצעות הקלטה והקלדה, ללא אישור מפורש בכתב מהמוציאה לאור, ידיעות אחרונות בע"מ